

news... 2

Slovo na úvod

Krásny Nový rok prajeme, nech sa všetky Vaše sny splnia, čoho sa v Novom roku dotknete, nech sa v dobro premení a ak sa niekoho dotknete, nech jeho srdce láskavým zostane.

To vám zo srdca želá Ivan, Vlado a všetci priatelia z Coachingplus.

Obsah našich news

- Článok o tom, ako rozumieme našej práci - koučovaniu
- Niečo málo o naratívnom prístupe a odkazy na dve súvisiace knihy
- Rozhovor s Jill Freedman
- Dva príbehy na záver
- Informácie o našom ďalšom workshope pre pomáhajúce profesie

Je koučing iba módne slovo?

Cieľom môjho zamyslenia je nájsť odpovede na niektoré otázky, ktoré mi kladú moji klienti a ich nadriadení, alebo HR manažéri v situáciách keď si koučovanie ako nástroj rozvoja vyberajú, keď zvažujú, či by pre nich mohlo byť užitočné.

Zároveň chcem predstaviť chápanie koučovania tak, ako mu rozumieme my v Coachingplus. Predpokladáme totiž, že existuje toľko typov koučingu, koľko existuje koučov. Áno, viac – menej konsenzuálne sme sa „na trhoch“ (korporátnych, či odborných – SAKO, ICF...) dohodli na tom, čo je koučing, myslím si však, že súčasné chápanie koučovania je také všeobímajúce, že sa pod ním napokon, napriek veľkej snahe o

„čistotu“, aj tak skrýva všeličo na škále od firemného poradenstva, cez psychoterapiu, až po spirituálnu prax.

Čo pre vás slovo koučovanie znamená?

Odpoveď na túto otázku sa mi zdá kľúčová. Je koučing to, čo robí tréner na lavičke za ihriskom? Alebo manažérska technika? Nástroj firemného konzultanta? Samostatná profesia? Alebo ako jeden český kouč povedal psychoterapia pre manažérov? Môže to byť aj životný postoj? Zdá sa, že koučing je všetko toto a ešte mnohé iné. Podľa nášho názoru, názoru Coachingplus, ktorý je inšpirovaný britskou školou Tavistockého konzultačného inštitútu, to, čo je koučovanie, určuje kontext.

Koučovanie tak môže byť:

- Spôsob práce, model, alebo iba nástroj manažéra pri riadení ľudí vo firmách (jednotlivcov, pracovných tímov)
- Metóda a niekedy iba nástroj, či technika toho, kto v organizácii vzdeláva, alebo predáva znalosti (interný tréner, mentor, skúsenejší kolega...)
- Metóda, prípadne nástroj externého konzultanta, alebo trénera, ktorý vstupuje zvonku do firemného prostredia
- Metóda práce odborníka – profesionála, ktorý si hovorí kouč

Myslím si, na rozdiel od mnohých mojich kolegov, že koučing je špecifický tým, že sa deje v kontexte pracovného prostredia, že sa týka predovšetkým profesionálnej role – čiže interakcie osobného a pracovného, pričom osobné sa viaže k profesionálnemu a naopak. Preto koučovanie nie je psychologické poradenstvo, psychoterapia, alebo čisté firemné poradenstvo, či tréning.

Ak ste manažér, ktorý koučuje, čiže využíva koučovanie ako nástroj vedenia a riadenia, tak:

- Pri zadávaní úloh pracovníkom a ich kontrole aktívne počúvate, kladiete otvorené otázky a snažíte sa spolu dosiahnuť porozumenie o pracovných (výkonnostných) cieľoch a cestách k nim
- Pri delegovaní cieľov pracovníkom si overujete otázkami ich porozumenie a vediete ich k akčnému plánu
- Pri hodnotiacom a motivačnom rozhovore prehľbujete porozumenie o výsledkoch, výkone a správaní a hľadáte cesty k zlepšeniu naplnenia osobného potenciálu pracovníka

- Pri riešení každodenných situácií („vo výťahu“) ste v rozhovore tými, ktorí získavajú prehľad o práci kolegov a podporujú ich k väčšiemu uvedomeniu si seba a svojich ciest k pracovným cieľom

Ak ste ten, kto v organizácii interne vzdeláva, trénuje, koučuje..., tak:

- nielen učíte, čo chcete a viete, ale aj počúvate a kladiete otázky ktoré zisťujú to, čo chcú vaši žiaci, čo potrebujú a čo ich zaujíma – učíte tak naozaj to, čo iní potrebujú
- ste mentor, ktorý nielen odovzdáva, ale zaujíma sa o to, ako je odovzdané prijaté, pochopené a ako bude aplikované
- ste skúsenejší kolega, ktorý nepoučuje, nekáže a napriek tomu je inšpiráciou

Ak patríte medzi externých konzultantov (alebo sa nazývate kouč) vo firmách, alebo individuálne pomáhate riešiť koučovanému problémy, ťažkosti, alebo dilemy spojené:

- so zložitými vzťahmi – najčastejšie so šéfom, prípadne s kolegami, podriadenými, ktorých manažér riadi, s investormi, konflikty v tíme...
- s nespokojnosťou v práci, stresom, napätím medzi osobným a pracovným
- s vnímanými deficitmi, často identifikovanými v 360 stupňovej spätnej väzbe, alebo v hodnotení
- s podporou implementácie procesov zmeny tam, kde sú vnímané prekážky

Zároveň mu pomáhate dosahovať špecifické ciele

- zlepšiť výsledky – získať kontrakty, zlepšiť predaj
- rozvíjať osobné zručnosti – počúvanie, emočná inteligencia, prezentačné zručnosti...
- rozvíjať organizačné zručnosti – taktiku, stratégie, vytváranie partnerstiev
- dosahovať individuálny kariérny postup
- postupne rásť – „v pracovnej role“, byť s ňou stotožnený, cítiť sa v nej dobre a zžiť sa s ňou
- ktoré určujú ako „pracovať na sebe“ (napr. v podmienkach organizácie) – toto využívajú najmä ľudia, ktorí podávajú primeraný výkon, ale cítia, že ich schopnosti nie sú plne rozvinuté
- v oblasti lepšieho pochopenie seba a/alebo iných
- v oblasti rozšírenia vlastného repertoáru možností – nájsť nové cesty v myslení, pustiť sa do nových pracovných výziev

Čo z toho vyplýva pre organizáciu?

Myslím si, že zodpovední, nech už je to HR, alebo rada riaditeľov, môžu najať kouča ad-hoc, podľa potreby, v správny čas. Efektívnejšou stratégiou sa mi vidí implementácia koučingu ako nástroja rozvoja (napr. po tréningu, po hodnotení...). Z môjho pohľadu a s istými skúsenosťami sa zdá úžasné zabudovať koučovanie do postupov práce kľúčových manažérov a podporovať tak koučovanie ako štýl riadenia.

Čo si o tom myslíte vy? Aké máte skúsenosti? Čo sa podarilo? Čo by malo byť inak? Napíšte nám, radi vám dáme priestor v najbližších Coachingplus news.

Naratívne myšlienky a workshop s Jill

Ťažko opísať neopísateľné. Pokúsim sa prerozprávať vám vlastné videnie toho, čo do sveta poradenstva, manažmentu, či rozvoja ľudí a komúnit priniesli myšlienky postštrukturalizmu, postmoderny, dekonštrukcie a naratívneho obratu vo filozofii sociálnych vied. Keďže predchádzajúca veta znela hrozne, pôjdem po lopate – po lopate vlastného (zjednodušeného) chápania tohto myšlienkového prúdu. Skončím informáciou o dvoch knihách, ktoré majú o téme čo povedať: *Naratívni terapie a Konverzace, jazyk a jejich možnosti* (Postmoderní přístup k terapii). Na úplný záver bloku ponúknem krátky rozhovor s autorkou jednej z nich, s Jill Freedmanovou.

Podme teda na to. Ľudí môžeme vnímať ako viacnásobné príbehy. Každý z nás je vlastne príbeh. Niečo o sebe vieme, nejako o sebe rozmýšľame, akosi sa viac, či menej chápeme. To, ako si rozumieme, to aký príbeh o sebe a svete v ktorom žijeme sme si „napísali“, vytvorili, to všetko určuje, aký život žijeme. A nielen to. Naše vlastné príbehy o tom, kto sme, ako sami seba chápeme, ako sa cítime, ako interpretujeme, čo sme zažili, s kým sme boli a čo sa udialo, nezáleží iba od nás. Už tým, že sme sa narodili, vošli sme do komunikácie (interakcie) s inými príbehmi, ktoré ten náš spoluvytvárali. Boli a sú to príbehy našej rodiny, priateľov, škôl, príbehy kolegov, našich organizácií, príbehy našej kultúry, ktoré sú s nami v dialógu. Niektoré príbehy mali silnejší hlas a preto nám dominujú. U mňa napríklad dominuje príbeh o tom, aký a kým by som mal byť ako úspešný a šťastný človek. Niektoré príbehy majú takú moc, že utlačili tie iné do pozadia. U mňa, kedysi, napríklad príbeh o tom, že šťastným môžem byť, aj keď nebudem úspešný. Myšlienky, že by som mal byť úspešný a ako úspech vyzerá, viedli k tomu, že keď sa mi nedarilo žiť podľa môjho „scenáru“, ktorý sýtili napríklad scenáre o tom, čo

znamená byť „úspešný v našom kapitalizme“, v „našej kultúre“, alebo scenár o „úlohe muža/otca v rodine“, bol som nervózny, nespokojný, zahanbený, frustrovaný a mal som výčitky. Existujú však aj iné príbehy, keďže sme zažili aj iné skúsenosti. Často sú v pozadí, pretože tie skúsenosti, ktoré by hovorili inou rečou, protirečili by, alebo by dávali iný zmysel, sme si nevšimli a nezaradili do svojho vlastného rozprávania. Úlohou toho, kto chce ľuďom pomáhať naratívne, je potom odhaľovať spôsoby, akými si dominantné príbehy ľudí podmaňujú, skúmať, aký je dopad týchto príbehov na ľudí a skupiny a najdôležitejšou úlohou je hľadať, vytvárať a rozširovať alternatívne príbehy, ktoré menej obmedzujú život, slobodu a kreativitu ľudí. Ak by som bol naratívny pomáhajúci sám sebe, zaujímal by som sa o to, ako sa to stalo, že je pre mňa dôležité byť úspešným práve v mojej vysnenej podobe, zaujímal by som sa o to, čo mi táto túžba dáva, čo mi berie, prečo rozumiem pod tým „byť úspešný“ práve to a nie niečo iné, aké skúsenosti som mal, keď som nebol úspešný, kedy som dokázal nebyť úspešným a napriek tomu si život a vzťahy užívať, kto mi v tejto, slobodnejšej verzii života pomáha, ako to robí, čo v nej je lákavé atď.

V priebehu 80. a 90. rokov sa rozvíjalo niekoľko prístupov, ktoré vychádzajú z postmoderného, alebo sociálne konštrukcionistického pohľadu na svet a ľudí v ňom. Zhodou okolností po viac ako desiatich rokoch od originálneho vydania dvoch kľúčových kníh z tejto oblasti prichádzajú české preklady. Začnem Harlene Andersonovou a jej spolupracujúcim prístupom. Ak sa chcete dozvedieť niečo o jej spolupracujúcom (collaborative) prístupe k psychoterapii, supervízii alebo organizačnému rozvoju, vrelo vám odporúčam knihu z vydavateľstva Newton College „Konverzace, jazyk a jejich možnosti (Postmoderní přístup k terapii)“. Teória podoprená ukázkami, občas ťažké čítanie, zväčša o skúsenosti a vlastnom myslení, do veľkej miery inšpirujúce. Viac o Harlene a jej práci, zaujímavé texty v angličtine a ďalšie odkazy nájdete aj na <http://www.harleneanderson.org/>. Druhou knihou, ktorú odporúčam je „Narativní terapie“ od Jill Freedmanovej a Genea Combsa. Zdá sa mi ešte praktickejšia – v istom zmysle názornejšia. Vyšla vo vydavateľstve Portál a my vám pridávame rozhovor s touto nestorkou naratívneho prístupu.

V dňoch 12.-14. októbra 2009 sa v Prahe konal workshop jednej z najznámejších naratívnych terapeutiek Jill Freedmanovej *Umenie dotazovania v naratívnej terapii so zvláštnym zreteľom na problematiku oslobodzovania životov od následkov násillia a zneužívania*, na ktorom sme boli a po návrate z Prahy sme si vymenili niekoľko e-mailov. Vznikol tak tento **rozhovor**:

Ako sa Ti páčila návšteva v Prahe? Čo bolo pre teba dôležité?

Návštevou v Prahe som bola nadšená. Ako na turistku na mňa urobila dojem krása mesta a architektúra. Je tam mnoho zaujímavých námestí a rozličných zákutí, ktoré sú jedinečné a nádherné. Keď som sa vrátila domov a ukázala fotky priateľom, tiež chceli ísť do Prahy. Ale ja som tam nebola primárne ako turistka. Mala som to šťastie, že som tam bola pracovne a táto práca mi sprostredkovala stretnutie a rozhovory s ľuďmi. Teraz mám tú česť, že mám kontakty s ľuďmi v Prahe. Tieto kontakty obohacujú môj svet. Veľmi sa mi páčila účasť ľudí na workshope. Z otázok som sa veľa naučila. Mám aj dobré spomienky na rozhovory počas prestávok a po workshope. Konverzácia o rasizme, ktorej si zúčastnil aj Ty, Vlado, sa mi skutočne vryla do pamäti. Zápas so sociálnymi problémami a nespravodlivosťou vo svete je dôležitým faktorom, ktorý ma pritiahol k naratívnej terapii. Zapojiť sa do toho zápasu spolu s ľuďmi z inej časti sveta je pre mňa dobrý a dôležitý pocit. Som vďačná za takéto možnosti. Prekvapilo ma, koľko ľudí výborne hovorí po anglicky.

Aký je tvoj osobný príbeh? Ako sa stalo, že je z Teba naratívna terapeutka?

Ja som sa stala terapeutkou a naratívnu terapeutkou naraz. Po strednej škole som pracovala ako dobrovoľníčka v bezplatnej právnej poradni. Prišli tam na prax študenti sociálnej práce a tí zmenili pomery v poradni. Naučili nás zručnosti vedenia rozhovoru a spôsob, ako vytvoriť príjemnú situáciu pre klientov. Rozhodla som sa, že chcem byť právničkou, ktorá bude pracovať na problémoch sociálnej spravodlivosti. Prihlásila som sa na prednášky práva a sociálnej práce, aby som mohla získať diplom z oboch odvetví. Ale právo sa mi nepáčilo a sociálnu prácu som milovala, takže po prvom ročníku som zanechala právo a pokračovala len na sociálnej práci. Nemyslím, že by ma viac zaujímala terapia ako komunitné organizovanie alebo nejaká iná oblasť sociálnej práce. Ale moji najlepší učitelia učili terapiu, tak som sa stala terapeutkou. Po sociálnej práci som ešte študovala mnoho rozličných druhov terapie, dvakrát som bola v Miláne, kde som študovala u Luigiho Boscola a Gianfranca Cecchina. V 1986 alebo 1987, krátko po návrate z Milana, sponzoroval môj priateľ prvý workshop Michaela Whitea v Chicagu. Nikdy som o ňom dovtedy nepočula a naratívna terapia sa ešte tak nevolala, ale mala som rada svojho priateľa a tak som sa tam rozhodla ísť. Hneď prvý víkend som sa zamilovala do práce Michaela, hoci som jej nerozumela. Zapísala som si slová z jeho prednášky, ale nemala som ani potuchy, čo všetko z nich vyplýva. Priťahovali ma spolupracujúce, úctivé vzťahy, do ktorých v mojej prítomnosti vstupoval s jednotlivými

členmi rodiny, a tak som to hneď začala skúšať vo svojej práci a navštevovala som všetky workshopy, kde bola zmienka o jeho práci. Na tom prvom workshope bolo len asi 8 ľudí. Michael ešte nebol známy v Spojených štátoch. Bola som schopná klásť spústy otázok. On a jeho partnerka Cheryl pozvali môjho partnera Genea a mňa do Austrálie, kde sme mali to šťastie sedieť za jednostranne priehľadným zrkadlom a poldruha týždňa sledovať Michaela pri práci a spoznať aj mnohých ďalších, ktorí robili naratívnu prácu, okrem iných aj Davida Epstona. Nikdy sme sa neobzerali späť!

Aké sú tvoje základné predstavy a presvedčenia o ľuďoch a/alebo terapii, ktoré ťa vedú alebo sprevádzajú terapeutickým procesom? Čo by bolo iné, keby si nepracovala ako naratívna terapeutka?

To je veľmi široká otázka, takže ju nezodpoviem úplne, ale vyberiem len niekoľko myšlienok, ktoré ma vedú. Jedno veľmi dôležité presvedčenie je, že príbehy ľudí o ich živote sú vždy neúplné. Vždy sa nájdu udalosti a zážitky, ktoré by mohli viesť k inému významu, než sú závery, ktoré si zo skúseností človek pre svoj život odvodil. Táto myšlienka ma vždy vedie k tomu, aby som počúvala veci, ktoré by nepredurčovali problematický príbeh, do ktorého je človek chytený. Myslím, že predtým, kým som nepoznala túto myšlienku, tak som počúvala to, čo ľudia rozprávali, ako kľúč k ich problému, ich vzťahom alebo potrebám. Teraz počúvam, aby som pochopila ich prežívanie a hľadala prechody do momentov, z ktorých môžeme spolu vytvárať príbeh, ktorý ponúka nové možnosti. Ďalšia myšlienka, ktorá má na mňa dosť veľký vplyv, je to, že problémy sú konštruované a podporované vo vzťahu k väčšiemu sociokulturálnemu kontextu. Pokúšam sa skúmať tie diskurzy, podľa ktorých ľudia snažia žiť, alebo žijú, pričom práve tieto diskurzy majú na ich život problematický účinok. Táto myšlienka ma vedie k chápaniu vzťahov ľudí k problémom, a nie chápaniu ľudí ako inherentne problematických. K spoločnému konštruovaniu.

Keby som bol pozorovateľom a pozeral by som sa na tvoju prácu, čo by som videl? Na čo sa zameriavaš, keď pracuješ naratívne?

Asi by si vedel na túto otázku odpovedať lepšie ako ja. Ľudia mi hovoria, že si všímajú, že postupujem veľmi pomaly. Na začiatku terapie sa zameriavam na vytváranie spolupracujúceho vzťahu. Potom sa zaujímam o to, ako ľudia prežívajú problém a kladiem im otázky o ich vzťahu k problému. Keď sa objaví otvor do preferovaného

príbehu, mám záujem na tom, aby ľudia vstúpili do príbehu čo najviac zážitkovo. Snažím sa vidieť a počuť to, čo vidia, počujú oni a ak sa mi to nedarí, ovplyvňuje to moje ďalšie otázky. Všimla som si, že často mávam akoby tunelové videnie a vidím iba ľudí, s ktorými sa rozprávam. Ak teda konzultujem s rodinou alebo párom, zameriavam sa naraz len na jedného človeka, no pritom sa snažím uvedomovať si aj nonverbálne prejavy ostatných ľudí.

Aké základné zručnosti a postoje sa musia naučiť moji kolegovia z poradenských centier, ak sa chcú stať naratívnyimi terapeutmi?

Toto je ďalšia veľmi široká otázka, na ktorú odpoviem neúplne. Jeden postoj, ktorý je veľmi dôležitý, sa týka toho, že ľudia sú privilegovanými autormi svojich príbehov. Mnohých z nás učili, že ako terapeuti sme odborníkmi na vykladanie významov. V tejto práci dávame prednosť významom, ktoré si ľudia vytvárajú o svojom prežívaní sami. Dôležitou zručnosťou je počúvať a počuť, čo bolo povedané, a rozoznávať miesta, kedy možno položiť otázku, aby sme počuli aj to, čo ešte nebolo povedané. Kladenie otázok si vyžaduje mnoho zručnosti, aby to boli naozaj otázky, a nie zamaskované tvrdenia, teda aby to boli otázky ktoré pomáhajú ľuďom vytvárať si nové príbehy z tých aspektov prežívania, ktoré boli doteraz potlačené problematickým príbehom.

Aký je tvoj názor na súčasné trendy v psychoterapii (napr. integratívne tendencie, včítane teórie vzťahovej väzby v myslení...)?

Viem, že mnoho ľudí, ktorí nie sú naratívnyimi psychoterapeutmi, robí skutočne dobrú prácu. Vážim si iné myšlienky a spôsoby práce. Robím si však starosti vždy, keď ľudia rozprávajú o integrovaní naratívnych myšlienok do iného spôsobu práce. Myslím, že najdôležitejšia vec ako základ naratívnej práce je svetonázor. Nemyslím si, že môžeme vstúpiť do štrukturalistického a postštrukturalistického pohľadu súčasne. Takže fakt, keď ľudia hovoria o integrovaní modelov, vedie k tomu, že niekedy preberajú iba niektoré praktiky a používajú ich v inom súbore presvedčení a postojov. Podľa mňa je to niečo iné, ako skutočné integrovanie prístupov.

Rada by som poďakovala za tieto otázky a za možnosť pokračovať v rozhovore s kolegami v Českej republike a na Slovensku.

Dva príbehy na zamyslenie

Skúška trpezlivosti

"Najdôležitejšia je trpezlivosť," povedal muž svojmu priateľovi, keď mu odovzdával vysoký úrad. Priateľ sľúbil, že sa touto radou bude riadiť. "Nezabudni," opakoval muž, "najdôležitejšia je trpezlivosť." Priateľ súhlasne prikývol.

Napriek tomu muž tretikrát povedal: "Najdôležitejšie je nikdy nestrácať trpezlivosť."

To už sa priateľ nahneval a zakričal: "Máš ma za blázna? Chod' do čerta s tvojimi hlúpyimi táraninami!"

"Vidíš, práve teraz si ju stratil," povedal muž "a pritom som ti tri razy hovoril, že trpezlivosť je najdôležitejšia. "

Tlačíte radi?

Signor Veneranda dal znamenie poslíčkovi, ktorý išiel okolo na bicykli, a ten zastal.

"Prepáčte," povedal signor Veneranda a vyklonil sa z okna svojho vozu "neboli by ste ochotný troška potlačiť?"

"Ale samozrejme," povedal poslíček, zosadol z bicykla, odstabil ho k obrubníku, postavil sa za voz a tlačil. Voz sa dal vďaka tomu do pohybu a išiel asi sto metrov.

"Načo vlastne čakáte? Prečo nezaradíte rýchlosť?" opýtal sa poslíček signora Venerandu.

"Keď nezaradíte rýchlosť, motor predsa nemôže naskočiť."

"Keď ide iba o to," povedal signor Veneranda, "hneď zapnem zapalovanie." A signor Veneranda zapol zapalovanie a motor naskočil.

"No toto," čudoval sa poslíček, "prečo ste ma teda žiadali, aby som to auto potlačil?"

"Ja som vás nežiadal, aby ste to auto tlačili," povedal signor Veneranda. "Ja som sa vás iba opýtal, či by ste nechceli troška potlačiť a vy ste povedali "samozrejme". Keď to teda robíte rád, tlačte pokojne ďalej."

"Myslel som si, že váš motor nemôže naskočiť", zajachtal celkom zmätený poslíček.

"Myslieť si môžete, čo chcete, za to nemôžem, nechal som vás tlačiť a hotovo. A vy namiesto, aby ste sa mi za to poďakovali, sa ešte sťažujete."

"Poďakovať sa? A za čo?" kričal poslíček, "Snád' za to, že ste ma celkom bezdôvodne nechali tlačiť svoje auto?"

"Ja som vás predsa vôbec nenechal tlačiť. Vy ste to sami chceli. Ja som sa iba informoval, či by ste radi nepotlačili, vy ste povedali, že to radi urobíte a tlačili ste. Každý iný na mojom mieste by nebol až taký ohľaduplný a zrejme by vám povedal: "Chodte ku komu chcete, ja nemám kedy."

"Ale ja som predsa vôbec nemal chuť tlačiť autá," protestoval poslíček.

"Tak teraz ma počúvajte," zahromžil signor Veneranda, "prestaňte si odporovať a keď už musíte za každú cenu diskutovať, aspoň ma neokrádajte o čas. Prepáčte," zakričal na vodiča, ktorý práve zaparkoval svoje auto neďaleko od toho jeho, "nehceli by ste sa nechať potlačiť tuná týmto huncútom? Ja mám dnes ráno veľmi dôležitú schôdzku ... " a signor Veneranda zaradil rýchlosť a raketovým tempom vyštartoval preč.

Akcie a podujatia ☺ na február 2010

Efektívny pomáhajúci rozhovor

Miesto a termín: Bratislava, 19. - 21. februára

Zámerom workshopu je predstaviť a precvičiť základné zručnosti vedenia pomáhajúceho rozhovoru.

Na konci workshopu by mali účastníci:

- vedieť viesť rozhovor takým spôsobom, aby sa stal zmysluplným a užitočným pre obe strany
- vedieť v rozhovore s klientom rozpoznať jeho silné stránky, jeho kompetencie a zručnosti
- vedieť používať rôzne druhy otázok, posilňujúce a validizačné techniky, techniky stanovovania cieľov a preberania zodpovednosti
- viesť rozhovor takým spôsobom, aby splnomocňoval klienta k motivácii a zmene

Prihlášky a bližšie informácie na hambalek@coachingplus.org,
alebo na 0905323201

Pozor pozor:

Všetci účastníci workshopu Efektívny pomáhajúci rozhovor I. sa môžu v marci zúčastniť jeho pokračovania, nastavby – Efektívneho pomáhajúceho rozhovoru II. Nastavby sa môžu zúčastniť aj absolventi workshopu : „Práca s emóciami v poradenskom procese“